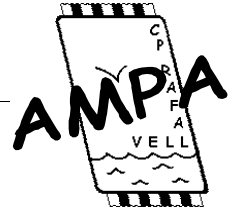

Un conte de l'AMPA

o de com pogué començar tot...

Fa molt de temps, a un lloc no molt llunyà, hi havia uns nins que anaven a aprendre coses, a un lloc devora un torrent que li deien escola. Cada dematí, abans de partir, les seves mares els donaven un bon berenar amb llet i galetes. El nins i nines s'ho passaven molt bé a l'escola, on també jugaven, corrien, botaven...

En arribar el migdia tornaven a ca seva, cansats i amb molta gana . Mentrestant les seves mares els preparaven el dinar amb el menjar que compraven al mercat. Així els nins recuperaven forces i creixien fent-se homes i dones sans i forts.

Però arribà un temps en el qual tot era més car i no bastava la feina que feien els pares. I les mares decidiren que elles també anirien a fer feina. Llavors un nin va demanar - Qui anirà a comprar al mercat i me prepararà el dinar?. Les mares i els pares es reuniren per cercar una solució a aquest problema. I pensaren i pensaren, i discutiren i discuti ren... Fins que una mare va dir.

- Tots me coneixeu, sabeu que som bona cuinera i a tothom li agrada el meu menjar.
- Sí, i les teves coques són les millors- varen dir alguns.
- I dò si tots me donau una petita part del que guanyau a la vostra feina - va continuar ella- , jo compraré al mercat cada dia i cada dia faré el menjar per als vostres fills, com ho faig per als meus.
- I on dinaran? - va demanar una mare.
- Podem demanar als mestres que ens deixin un lloc a l'escola per fer el menjar i que els nins hi dinin - se li va ocórrer a un pare.

I així ho feren, i tots n'estaven molt contents. I amb el temps vengueren noves cuineres, i les mares i els pares d'aquella escola els deien quin menjar havien de fer per als seus fills, i tots n'estaven molt contents.

Hi ha gent que diu que a altres escoles duen el menjar d'enfora, que no saben on el compren ni quin és el nom de les cuineres. I que deuen esser gegantes, perquè aquestes cuineres fan el menjar per a moltes, moltes escoles.

Però això deuen esser llegendes, perquè en aquella escola de devora el torrent encara són els pares els que donen de dinar als seus fills... i tots n'estan molt contents.